

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa K. W. i A. W.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 6 marca 2025 r.,
na skutek skargi K. W. i A. W. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy
bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w
Warszawie w sprawie o sygn. XXVIII C 14413/21, Sądem Apelacyjnym w
Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 2156/23,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę do
rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Skargą z 19 lipca 2024 r. K. W. i A. W., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, wniesli o stwierdzenie przewlekłości postępowania „w sprawie o sygn. akt VI ACa 1949/23, toczącej się obecnie przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie VI Wydział Cywilny oraz w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt XXVIII C 14413/21”. Zdaniem skarżących „zwłoki, której dopuścił się najpierw Sąd Okręgowy, a potem Sąd Apelacyjny nie można w żadnej mierze uznać jako uzasadnioną” (pisownia oryginalna).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”. Natomiast Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym (art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24).

W przeciwieństwie do okoliczności sprawy I NSP 495/24 przedmiotowa skarga nie jest konstrukcyjnie wadliwa. W petitum skargi skarżący wyraźnie domagają się stwierdzenia przewlekłości w sprawie toczącej się „obecnie przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie (...) oraz w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie”. W uzasadnieniu skargi przytaczają szereg okoliczności uzasadniających żądanie, w sposób jednoznaczny kwestionując sprawność postępowania zarówno postępowania przed sądem I instancji, jak i przed sądem II instancji.

Z uwagi na fakt, że skarga dotyczy przewlekłości postępowania prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 2156/23, jak i przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. akt XXVIII C 14413/21 właściwym do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[r.g.]